

HENCSEI KÁLMÁN

EMBER

Köszönet kedves barátainak
Szabó Évának és Verasztó Lajosnak

Apám Hencsei Kálmán,
Anyám Beleki Margit,
Nagynéném Beleki Ilona,
Hugom Hencsei Margit,
Öcsém Hencsei Vilmos
emlékének

ISBN 978-615-02-0882-4
Kiadja: Verasztó Lajos
Felelős kiadó: Verasztó Lajos
Nyomás: Nyomdabox Kft.
www.nyomdabox.hu

Tartalomjegyzék

Kitalálta a jó Embert	5
Ember Isten tévedése	6
Benne szunnyad a vadsága	7
Mikor Ember két lábra állt	8
Első lépés volt a nehéz	9
Megalkotta istenhitét	10
Aztán lett sok emberfajta	12
Letelepszik, otthont talál	12
Ember rög és munka rabja	14
Megy az Idő, nem alkuszik	15
Nagyvilágra kaput nyitott	16
Megjelent a szép művészet	17
Tudomány	21
A tudósok	22
Társadalmak fejlődése	25
Ember egy tehetős fajta	26
Háborúzás megakasztja	26
Igaz Ember a világban	27
A becsület kényes dolog	28
Szeretet	30
Kívánságok	33
Emberi méltóság	33
Ember dicsérete	34
Felvillanás, elillanás	35
Új világok gyúlnak	36
Béke léte	37
Emberiség története	38
Emberiség jövője	41
Ember célja, mi végre van a világon	43

Kitalálta a jó Embert

Isten ott leng a világban,
Lélekben és testformában,
Ott lebeg Ő a világban,
Lényében és valójában.

(Római Katolikus Kis Katekizmus 20. oldalon:
„Hol van az Isten?
Az Isten mindenhol van; a mennyben a földön
és minden helyen.)

Isten ott van mindenekben,
Törvényekben, Világrendben,
Az alkotó Elemekben,
Az Időben, a Terekben.
Ő maga az örök talány,
Végtelen hév, fény és elán,
Túltesz minden energián.

Szemét a világon tartja,
Felügyeli, igazgatja.
Rend az Isten kívánsága,
Rend a törvény betartása,
Törvényeknek nincs határa.
De, ha Ember megkerüli,
Isten nagyon megbünteti,
Édenkertből kiűzeti.

Ha az Isten egyet gondol,
Anyag, energia tombol,
Erők hatnak, minden forrong,
A világűr beleborzong.
A létezők vagy eltűnnek,
Vagy másokkal egyesülnek,
Vagy új világokat szülnek.
A törvények kontrollálják,
Minden káosz útját állják.
Istennek ez nagyon tetszik,
Mert ebben kedve leledzik.
Elégedett műveivel,
Az elkezdett ügyeivel.

**Kedvére van, nagyon boldog,
De hiányol sok más dolgot.**
Soha nem áll, alkot folyton,
Ott van minden forró ponton,
Csak valamit el ne rontson,
Minden törvény szerint folyjon!

**Egyszer vidám jókedvében,
A teremtés nagy hevében,
Kitalálta a Jóembert.**
Ezzel balhét, bajt teremtett,
Mit előtte sose sejtett.
Megalkotta a képére,
Formájára, elméjére.
Ez biz nem volt tervbe véve,
Ez lett a fő teremtménye.
Hibákkal is nagy élménye,
A Nagyvilág nyeresége,
Élővilág nagy rejtélye.

Ha az Isten Ember volna,
Ha az Ember Isten volna,
Ez a csere nagy baj volna,
A világgal jól kitolna,
Akkor itt nagy káosz volna,
Minden a fejére állna,
Amíg vissza nem találna.

Ember Isten tévedése

„És monda Isten: Teremtsünk embert
a mi képünkre és hasonlatosságunkra;
és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain,
a barmokon, mind az egész földön,
és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.”
1 Móz 1, 26

**Isten egyik tévedése
Emberi lény teremtése.**
Nem sejtette, mi a tétje,
Mennyi baja lesz még véle.
Alig telt el néhány napja,

Tiltott alma felizgatta,
Annyira, hogy leszaggatta.
Bűnbe esett szegény barma,
Máris a büntetést kapta.
Izzadtság és nehéz élet,
Kemény munka az ítélet.

Isten Embert jól megfeddte,
Ettől Embert még szerette,
Hisz ilyenek teremtette,
De tettéért megvetette.
Tilos tettért megbüntette.
Rögös utat ott koptatta,
Ahol Isten kioktatta.
„Arcod hideg verítéke,
Izmod vad megfeszítése
Teremti meg kenyeredet.
Neveled a gyerekedet,
Elhagyod az emberedet,
Mással család a nejedet,
Nehezítem életedet.”

Azóta, hogy Isten mondta,
Izzadtságos lett a munka,
De őt ésszel megáldotta.
Munka Ember legfőbb gondja,
Természetnek a bolondja,
Örökre a munka foglya.

Benne szunnyad a vadsága

Ember Világ sikerténye,
Legfejlettebb teremtménye.
Mégis Világ büntetése.
Talán nincs is küldetése,
Tán Teremtés tévedése?

Benne szunnyad a vadsága,
Harc-háborús ős vaksága,
Amiben nincs megállása,
Örök vágya, szabadsága.

**Ember, állat rokonsága,
Nagyon kicsi a mászága,**
Bizonyítja génszerkezet.
Egy ezred a különbözet.
Örökölte természetét,
És a világ-szemléletét.

Ne bízz meg a vadállatban,
Támadásra kész váratlan,
**Benne van a génjeiben,
Az örökölt éneiben.**
Barátkozz! - légy döntésre kész!
Kell készenlét, kell józan ész.
Ember szexben, mint az állat,
Ez benne a nagy varázslat.
Szexben ássa a vadsága,
A hízelgő ravaszsága.
Vadsága az igazsága.
Irgyelt nagy kiváltsága,
Szexuális szabadsága.

Mikor Ember két lábra állt

Majmok és más főemlősök,
Lehetnének emberösök.
Nagyon nagy a tiltakozás,
Hogy van Isten, az nem vitás.
Hogy történt az elindítás?
Hogy lett Ember itt a Földön?
Talán itt volt mindörökkön?
Isten által teremtdött?
Vagy magától kifejlődött?
**Természet volt, aki csinát
Ily végzetes, durva hibát!**

Először csak tápázkodott,
Botladozott, ágaskodott,
Mint az állat négykézláb járt,
Utána meg két lábra állt,
Más, új élet-módra talált.
Ekkor igaz emberré vált.

Gyűjtögetett, vadásztatott,
Önmagáról gondoskodott,
Társaival osztozkodott.
Munkát ésszel megszervezte,
Két kezével elvégezte.
De ez nem volt már az Éden,
Amit elfelejtett régen,
Mégis meglelt a kenyere,
Mert okos, mert volt ereje.

A göröngyhöz hozzászokott,
Munkától nem visszakozott.
Anyagokat megszerezte,
Eszközöket felfedezte,
Feltalálta a gépeket,
Termelte a termékeket.
Megalkotta törvényeket.
Nőtt jóléte, gazdagodott,
Egyre jobban szaporodott.
Természete jól változott.
Mindenfelé elszármazott,
Világ vele benépesült,
Isten mondá, „beteljesült”.

Maga, az Isten se hitte,
Hogy az Ember mire vitte.
Vad indulat egyre hajtja,
Nincsen, ami visszatartja.

Égen a bolygókat lesi,
Földön a titkot keresi,
Törvényeket feszegeti,
Közben létét fenyegeti.

Első lépés volt a nehéz

Felfedezte környezetét,
Használni kezdte az eszt,
Meg a merev két balkezét.
Első lépés volt a nehéz.
Ágaskodott, tápáskodott,
Két lábra állt, megváltozott.

Mikor már két lábon jártak,
Állatoktól külön váltak,
Velük már nem osztozkodott,
Még gyorsabban szaporodott.
Ősemberré kifejlődtek,
Nagy erőkké szerveződtek.
Gyakran egymás ellen törtek.
Vadállatként öldököltek,
Vadösztönök előjöttek,
Mit génekkal örököltek.

Megalkotta istenhitét

* / A kérdést csak felvetettem,
Döntésre nem vetemedtem. /

Isten Ember leghőbb vágya,
Léte Ember kívánsága.
Legyen Isten! – ezt kívánja,
Legyen Isten, hogy szolgáljon,
Akihez imája szálljon.

Isten Ember teremtménye,
Megalkotta a képére,
Vele együtt istenhitét,
A Biblia elméletét.

Európa istenképe
Európa népe képe,
Népeinek szép terméke.
Beköltözött a lelkébe,
Szívébe és velejébe,
Egyistenként a hitébe.
Érzed is a jellemében.
Ez lett legfőbb hitélménye,
Társadalma eseménye.

Sok száz évek elrepültek,
A vallások megkövültek,
Kultúránkba beépültek.
Tanok közben felfrissültek.

Voltak, akik ki nem állták,
Voltak, kik soknak találták,
Az Egyházzal szembe szálltak,
Függetlenné, nyílttá váltak.
Hitük másként gyakorolták.
Istent még közelebb hozták,
Kevesebbel is beérték.
Tiszteletük másként tették.

De ha mégis megtévedtél,
Ettől te még el nem vesztél.
Visszatérés lett a mentség,
Amit megad az istenség.
Ha megbánod vétkeidet,
Megbocsájtja bűneidet,
Törli piszkos ügyeidet,
A visszhangos zűreidet.
Mindenre van bűnbocsánat,
Ha mélységes a bűnbánat.

Emberrel van időnk óta.
Nem veszi le szemét róla,
Feljegyz mind, a vétkeket,
És ha van, a jótetteket.

Ember erre teremtette,
Ily Istenhez volt csak kedve.

Ember Istent így teremti,
Neki így jó, így szereti,
Ilyen Isten kell őneki,
Ki büntetést elengedi.
Jó az Isten, ha jókat ad,
Ha csak neked van igazad.

Ki az Isten, nem tudhatom,
Keresgélem, kutatgatom.
Én a véges, csak sejthetem,
Elveszek a végtelenen,
A végesbe visszaesem.
Nincsen hozzá idegzetem,
Kevés hozzá az én eszem,
Túlterjed az értelmemen.

Aztán lett sok emberfajta

**Ember dolga az elkezdés,
Istené a befejezés.**

Készített is nagy terveket,
Hogy elérje az egeket.

Nőttek tornyok, emelkedtek,

Az ég felé meredeztek,

A hegyeket is túl nőtték.

Emberek a tervet szőtték,

Hogy az Istent is elérjék.

Már az Istent fenyegették,

Mint az ördög, hogy kísértsék.

De az Isten ezt nem hagyta,

Úgy lett, ahogy Ő akarta,

Lett is neki erre gondolja.

Dőltek tornyok sorba romba,

A nyelvüket megkeverte,

Nem sikerült Ember terve.

Nem értették egymás szavát,

Másik ember akaratát.

Agyukat is megzavarta,

Így lett oly sok emberfajta.

Lett Istennek ismét baja!

Ellenség lett sok népfajta,

Ki a békét nem akarja.

Ma is ez a Világ baja.

Mégsem jött el békessége,

Faj lett béke ellensége.

Letelepszik, otthont talál

Rögös úton voltak pontok,

Ahol jöttek nem várt gondok.

Megoldották, nem szorongtak,

Akkor ők még nem forrongtak.

Egyszer aztán végleg megállt,
Letelepült, otthont talált,
Véget ért a nagy vándorlás.
Ez lett csak a nagy változás.

Átvándorolt hegyen-völgyön,
Pusztaságon, kies földön,
Ide hozta ősi ösztön,
Itt fog élni mindörökkön.

Megörökölt kultúrája,
Életmódja állt útjában.
Tétován jött új utána,
Idegen volt új világa.

Növényiségek nagy csokorja,
Állatságok vad csoportja,
Emberrel élt közös sorsban,
Hol Ember volt első sorban.

Mikor Ember még vadászott,
Feltalálta a szerszámot,
Ezzel magas szintre hágott.
Új viszonyok keletkeztek,
Új világot teremtettek,
Másként éltek életeket,
Meglátták a szépségeket,
Magasságot, mélységeket.

Megnyugodott, letelepült,
De békevág nem teljesült.
Egy-egy horda ott lődörgött,
Körülötte ott őrzöngött,
Gyakran betört, a kard csörgött,
Lovaktól a föld dübörgött,
Akkor mindig halál hörgött.

Az új bajok özönlöttek,
Nomád népek egyre jöttek,
Letelepült népre törtek.
Évek múltán megbékültek,
Új életre kényszerültek.

**Sok nomád nép letelepült,
Ha nem tette, megsemmisült.**
Társadalmak kifejlődtek,
Alakultak, egyre nőttek,
Birodalmak létrejöttek.
Harc-edzettek tündököltek,
Közben sokat öldököltek,
Más népeket eltöröltek,
Aztán ők is elkészöntek,
Része lettek semmi ködnek.

**Jöttek népek, mindig jobbak,
Kik előbbre haladottak.**
Letelepült ember béke.
Nomád nép a béke vége.

Ember rög és munka rabja

**Ahogy Isten azt meghagyta,
Ember maradt munka rabja.**
Izzad, alkot két kezével,
És az okos, **nagyfejével.**
Mindenhez van tehetsége,
Kitartása, keménysége.
Vannak szép, nagy sikerei,
Gyakran őket tönkre veri,
Pocsékolja értékeit,
Agyveleje termékeit.
Váltogatja eszményeket,
Bepiszkítja erényeket.

Ember útja mindig rögös,
Van, hol dombos, van, hol gödrös,
Irányváltás nem ösztönös.
Okosan dönt a rossz fölött.
Fordul balra, térül jobbra,
Le a völgybe, fel a dombra,
Mélységből fel az oromra.
Agya a jó irányt tartja,
Döntésben ott a furfangja.

Megy az Ember, idő telik,
Közben éhség megjelenik,
Körülötte settenkedik,
Az Emberre telepedik.
De ő tovább munkálkodik,
Veríték az arcán folyik.
Akadálytól mégsem remeg,
Nehézségtől nem kesereg,
Jól veszi a rögös utat,
Agya mindig utat mutat.

Ember rög és munka rabja,
Hajtja makacs akaratja,
Az életét ahhoz szabja.
Van, ki munkát kikerüli,
Fáradozást rosszul tűri,
Munka könnyen kifog rajta,
Nem a szorgos, dolgos fajta,
Mégis megél istenadta,
Társadalma jól eltartja.
Ő nem az a munka rabja.

Megy az Idő, nem alkuszik

Megy az Idő, nem alkuszik,
Jön az Ember, csak nem nyugszik,
Mert az Idő egyre múlik.
Mint Telehold fogyatkozik.
De az Ember fogadkozik,
Az Idővel hadakozik,
Hogy Idővel megbirkózik.
Konoksága, kitartása
Lesz az Idő megoldása.

Mert az Idő lopakodik,
Szemtelenül tolvajkodik,
Mint a napfény, úgy elszalad,
Ember tőle jól leszakad,
Ember messze hátra marad,
Pedig mindig okoskodik,
Időt tervez, gondoskodik,

Mégsem ér fel az Idővel,
Sem eszével, sem erővel.
Mert az Idő oly végtelen,
Ember véges és védtelen.
**Idő mindig kifog rajta,
Pedig egy jó, eszes fajta.**

Megy az Ember, nem alkuszik,
Négykézláb is tovább kúszik.
Pihen egyet, majd megnyugszik.
A veríték egyre hullik,
Jön az éhség, de elmúlik.

Megy az Idő, nem alkuszik.
Nem adja fel, botladozik,
Akkor se, ha összerogyik.
Az őserő munkálkodik.
Eltökélten megy előre,
Szüksége lesz az Időre.

**Jelen múltad temetője.
És a jövőd teremtője.**
Ez a három egy időben
Életed a létidőben.

Emberi lét ismétlődik,
Ahogy világ is fejlődik.
Van ciklikusa, ismétlése,
Nagy élmény a megélése.
Csodálatos! - van szépsége!
Nagyon fáj, az Idő vége.

Nagyvilágra kaput nyitott

Ember egyre csak dolgozott,
Sok jó dolgot létrehozott.
Felfedezett és alkotott,
Értékeket felhalmozott.
Egyre jobban gazdagodott,
Észszerűbben gondolkodott.
Ő az első a világban
Tudományban, technikákban.

Elmúlt sok-sok sötét század,
Mikor a múlt ellen lázadt.
**Nagyvilágra kaput nyitott,
Téveszméktől megtisztított.**
Hogy működik a természet,
Hogy esz mindent az enyészet,
Létezik-e végítélet,
Mennyit ér az emberélet?
**Kitermelte tudósokat,
Művészetnek hódolókat.**

Erősödött birodalma,
Katonai nagyhatalma,
Formálódott társadalma.
Politika megfertőzi,
Átszövi és ellenőrzi.
**Világra lesz rálátása,
Nyitásnak ez az áldása.**

Megjelent a szép művészet

Eszesedett, kifinomult,
Mikor léte jobbra fordult.
Felfedezte a világot,
Ettől mindent másként látott.
Elért egy nagy fejlettséget,
Meglátta a jót, a szépet,
Tudott tenni különbséget,
Felismerte az értéket.

Szép színekből a festészet,
Szép hangokból a zenészet,
Szép játékból a színészet,
Kialakult a művészet.
Jöttek a szép mesterségek,
Megjelentek táncművészek,
A színészek, a zenészek,
Szaporodtak a festmények.
Született egy új szemlélet,
Társadalmi művészélet,
Megkettőzött szép természet.

A festmények olyan szépek,
Hogy azok már istenképek,
Isten újra teremtése,
Istenbálvány megfestése.
Nem Isten az valójában,
Ne ess bálvány hálójába!
Ott függ minden oltár felett,
Szent helyeken Isten helyett.
Festményekben Istent látják,
Letérdelnek, úgy imádják.
Nem Isten, csak halvány mása,
Hiszik, rájuk száll áldása.
Ez a bálvány imádása.

Szép zene az Isten hangja,
Ezzel Embert szólongatja,
Lelkét égbe felrepíti,
Tán Istent is megéri.
Nagy zenész is tisztán érzi,
Hogy kezét Isten vezérli.

Művészet az Isten dolga,
Van rá neki mindig gondja.
Természet is jól megtoldja.
Talentumok egyre jönnek,
Forrásokból előtörnek.

Embernek van szépigénye,
Ő természet kultúrlénye.
Művészetben Istent sejti,
Minden baját elfelejti.
Nemcsak vadság, háborúzás,
Kell a béke, ellazulás.

Szép neked van, nem ellened,
Szépvilág a te Istened,
Szép, színes a természeted,
Ettől szép a művészeted.

Ember néha nagyon durva,
Agyától van megvadulva,
Vad agy mellett van egy nagy szív,

Agy az aktív, szív a passzív,
De szív agyra nem haragszik,
Kapcsolatuk nagyon masszív.
Ember szíve arany anyag,
Abból jóság, szépség fakad.
**Amit elront vadságával,
Pótolja szív jóságával.**

Szép festménye Isten képe,
Isteni a kép szépsége,
Istennek új jelenése,
Istenség új jelentése.
Művészetben benne vagyon,
Templomokban függ a falon,
Nézésében kedved leled.
Elengeded képzeleted,
Megjelenik az Istened,
Talán meg is érintheted.
Feltölti a szíved, lelked,
Ő lesz a te leheleted,
Ettől lesz szép az életed.

Szép zene az Isten hangja,
Hívogat, mint a harangja.
Intenzíven hat agyadra,
A lelkedet simogatja,
A szívedet megdobbantja.
Szép zene szól, nincs haragja,

Van jóságos sok harangja,
Egész éned megragadja,
Sós könnyeid kifakasztja.

A táncosok úgy mozognak,
Ahogy a fák hajladoznak,
A virágok ringatóznak,
Folyóvizek csib-csobognak,
Báránfelhők ellobognak.

Barlangfalon ott a rajzok,
Megőrizték évszázadok.
Megjelent az ősi írás,

Tekercseken a folytatás.
Feltalálta a nyomtatást,
Üzlet lett a könyvkiadás.

Elhangzott sok versidézet,
Festettek sok színes képet,
Szobor készült kőből, fából,
Jól vizsgáztak kultúrából.
A legjobbak fennmaradtak,
Ott élnek a köztudatban.
Gyengék gyorsan elévültek,
Ahogy a köd, úgy eltűntek
A nagy gyomrú semmiúrbán,
Vagy könyvtárba menekültek.

Szerencsések csendben tűrnek,
Fennmaradtak, polcon ülnek.
Miközben ott korosodnak,
Érintetlen koszosodnak,
Ott felejtve porosodnak.
Reménykedve rostokolnak,
Hátha polcról lekerülnek.
Embereknek megörülnek.

Megjent az irodalom,
A színes nagy birodalom.
Sok iromány egy nagy „halom”,
Nagyobb részük csak unalom.
Beterítik az asztalom,
Látván, elfog a szájalom.
Egy ideig válogatom,
Érdeklődve lapozgatom,
Végül magam felbosszantom,
Azon nyomban abbahagyom.
Nincs türelmem! - ez borzalom!
Ez büntető irodalom,
Jobb fejekre, hátra hagyom.

Csillog, villog a költészet,
Égből leszállt a bölcsészet.
Túlfinomult rímek sorban,
Líra rímmel egy csokorban.

Humorosak mosolyognak,
A szenvedők jót zokognak,
A buták, mind unatkoznak,
Csak legjobbak szórakoznak.

Tudomány

Tudomány az agy terméke,
A fejlődés a mértéke,
Hogy hat ember jólétére.
Embernek nagy segedelem,
Rejtőzködő veszedelem.
Hiába van az értelem,
Hülyeség is agyban terem.

Figyelte az elemeket,
A vonuló fellegeket.
Ember átment rengetegen,
Áthajózott tengereken.
Kémlelte a kék eget,
Csillagokat, fényjeleket.
Tapasztalta, azzal kezdte,
Majd a tudást megszerezte.
Törvényeket felfedezte.
Agyizmai megdagadtak,
De kontrollok elmaradtak.
Emberiség tévedése
A józanság elvetése.
A törvények nem tudása,
A biztonság felrúgása
Önbizalom butasága.

Nagy dolog a feltalálás,
Mértéktartó felhasználás.
Ha tudomány elszabadul,
Élővilág belejajdul.
Ha törvénynek nincs kontrollja,
Az világot lerombolja.
Ha Nagy Renddel ellenkezik,
Vele szembe helyezkedik,
Akkor Ember beleveszik,
A földgolyót tönkreteszik.

De repíti tudománya,
Vágyak tárgya találmánya,
Önbizalma hamis álma.
Ez lesz Ember rút halála.

Mégis ez egy szép adomány,
Nincs nagyobb, mint a tudomány.

A tudósok.

Vannak olyan nagy észlények,
Munkabíró teremtmények,
Akik mások fölött állnak,
Nagy dolgokra rátalálnak.

Tudós már Istent kísérti,
Mikor a kutatást végzi,
Közelségét mindig érzi,
Hisz világot Ő vezérli.
Felfedi a láthatatlant,
Fogja a felfoghatatlant,
Megérti az érthetlent,
Megméri a mérhetlent,
Legyőzi a hihetlent.
Felfedezi összefüggést,
Megéri a munkát, küzdést.

A kutatás jó észjáték,
Felfedezés szép ajándék.

Ember jött és csodálkozott,
Természettel barátkozott.
Természete érdeklődés,
Felismerés és törődés.
Ha „miért’-re nem volt válasz,
A kutatás volt a támasz.
Felszállt a csillagos égbe,
Lement a mikronos mélybe.
Felfedezett, terjeszkedett,
Elmélkedett, rendezkedett.
Sejtéseket kapirgálta,
Törvényeket birizgálta.

Kerülgette, nem értette,
Hogy az anyag mért **azt** tette.
Anyag furán viselkedik,
Az emberrel incselkedik.
Összefüggést megsejtette,
Új törvénybe szerkesztette.

Ember mindig érdeklődött,
Már Édenben elkezdődött.
Meglátta a piros almát,
Nem értette a tilalmát.
Nyomban tudni is akarta.
Milyen ez az almafajta,
Mért szigorú a tilalma?

Mégis, most is, azóta is
Ez maradt a hóbortja is.
Kisérti a törvényeket,
Faggatja az elemeket.
Egyfolytában megismétli,
Még a jólétét sem félti.
Környezetét lerombolja,
Olyan, mint egy atombomba,
Veszélyeket nem is érzi,
Törvényeket sorban sérti,
Működtetné, de nem érti,
Csak sejtí, de megkísérti,
Pontatlanul megkísérli,
Mígnem magát elemésztí.

Tudós gyakran csodálkozik,
Az Istenhez fohászkodik.
Jól tudja, hogy a féltudás
Egy veszélyes hibaforrás.
Tudásnak nagy a hatalma,
Gazdag tudás birodalma.

Társadalmak fejlődése

Teremtett új isteneket,
Sok királyt, sok fejedelmet,

Begyűjtötte a kincseket.
A gazdagság rabja, foglya,
Aranyat és pénzt hajszolja.
Egyik gazdag, másik szegény,
Egyik gőgös, másik szerény.
Van ki az ég alatt rothad,
Más a jólét alatt roskad,
Palotában párnán poshad,
Vagy nagy házban, selymek között,
Szép ruhákba öltözködött.
Szegény kint, mint az üldözött,
Nincs fedél a feje fölött.
Gazdag körül, ott sündörög,
Más, mint mennykő úgy dübörög,
Gazdag meg markába röhög.

Lett sok szegény, ki nélkülöz,
Kevés gazdag, kit pénz üldöz.
Társadalom ketté szakad.
Köztük ott az örök harag,
Nem csillapszik, egyre dagad.
Két félt a pénz szemben tartja,
Gazdagot ez nem zavarja,
Míg a szegény békén marad,
A vagyonon fenn nem akad.

Gazdagság a jólét nyitja.
Pénz az Embert gazdagítja,
A világot bolondítja,
Világbékét felfordítja.

Sötét felhők gyülekeznek,
Politikák tülekednek,
Ellenérvek megfeszülnek,
Mégis gyenge, amit szülnek,
Mert szegények mind felsülnek,
Gazdagelvek szentesülnek.
Gazdagok, kik törvényt ülnek.

Vannak, akik kézerővel,
Mások aggyal, észerővel
Keresik a kenyerüket.

Jól használják az eszüket,
Mindnél más az ingerület.
Ember rója rögös utat,
Figyel, keres, egyre kutat,
Még az űrbe is feljuthat.
Megteremti irányait,
Társadalom szabályait.

Aztán jön a sok csalódás,
Maglepetés, becsapódás.
Adott is rá elég okot,
Mert az Ember mellé fogott,
Társadalom meghasonlott.
Társadalom jól megrogyott.

Sok háborút, harcot láttak,
De könnyen tovább álltak.
Sok évszázad belefáradt,
Ez az Ember lelkén száradt.
Sok történés meg se rázta,
A megoldást elodázta.
Társadalmak eltűntek,
Ahogy jöttek, úgy eltűntek.
Újak jöttek, új szokások,
Egészen más folytatások.
Mint a gomba, úgy kinőttek,
Új erővé szerveződtek.
Fejlődése csúcsra hágott,
Sok jó tervet ketté vágott.

Társadalom nagy jóléte
A technika eredménye.
Ennek viszont lett nagy ára,
Környezetnek lesz nagy kára,
Rossz hatása a klímára,
Ráfogják a technikára.

Természetet túlhasználja,
Ezt az egész világ bánja,
De már az Isten se szánja.
Fejlődése kárt okozott,
Földgolyóra nagy bajt hozott,
Ember mégsem visszakozott.

Ember egy tehetős fajta

Ember marad munka rabja,
Izzad és az éhség hajtja,
De nem veszít sokat rajta,
Mert ő egy tehetős fajta,
Mert erős az akaratja.
Szorgalom és ész fenntartja,
Világot is meghódítja,
Mindenében felfordítja.

Kihasználja esélyeit,
Nem hagyja ki helyzeteit,
De amit nyer, el is veszti.
A rizikót nem ismeri.
Elherdálja sikereit,
Majd a végén nagyot esik,
Mégis Ember világ ura,
Csúcsra jutott, milyen fura.

Magát abban hitegeti,
Hogy a Törvényt megszegheti,
Magát fölé helyezheti.
Az Istennel is csatázik,
Amig végül jól ráfázik,

Addig-addig próbálkozik,
Hamu-porrá nem változik.

Háborúzás megakasztja

Ember mindig háborúzott,
Még békében sem nyugodott.
Nem változnak az elveik,
Halottakat csak termelik,
A tüzeket egyre fűtik,
Megbékélést úgy száműzik,
Hogy reményét is lehűtik.

Alapjellem eldurvulás,
Harcra vágyó elkurvulás,

Követi a háborúzás,
Elbirtoklás, elrabolás,
Ostromlás és a káromkodás,
Aztán jön egy rövid béke,
Annak pedig gyorsan vége.
Ellentétek kiújulnak,
Ismét harcba bolondulnak,
Mert harc nélkül nincsen élet.
Erős kézben az ítélet,
Igazság az erő léte.
Erő nélkül sosincs béke.

A békével háborúzik,
Háborúja csak nem nyugszik!
Győzelemről ábrándozik,
Aztán nagyon csodálkozik,
Ha elbukik, botladozik,
Indulatból hadakozik.
Jobb a béke, emberélet,
Mint a halál, hős enyészet.

Igaz Ember a világban

Van-e igaz a világban,
Igaz Ember valóságban,
Tisztaságban és jószágban,
Ahogy Isten teremtette,
Ahogy Isten őt szerette?
Tiszta igaz sose lehet,
Ez egy naiv szép képzelet.
Szeretem az idilleket,
Felvidíttja a lelkeket.

Van-e igaz a világban?
Tán úgy, mint a Bibliában?
Szodomában a bűn tombolt.
Gomorában a szex rombolt,
Csak egy igaz Ember volt ott.
A büntetés nagyon sok volt.
Az Úristen haragra gyúlt,
A sok bűnös mind elpusztult.

Még igazak is megálltak,
Hátra néztek, kővé váltak.

Van-e igaz most közöttünk?
Hány kísértés áll mögöttünk?
Kísértésnek, úgy örültünk!
Édes Élet! – megköszöntük.

Alkudozunk, próbálkozunk,
A mércével játszadozunk,
Egyre lejjebb leengedjük,
Ördögöt is beengedjük.
Ha ily könnyű igaz lenni,
Ha ezt meg is lehet venni,
Nincs értelme érte tenni.

Nincs sok igaz a Világban,
Kevés, mint a Bibliában.
Mi történik a Világban,
Igaz Ember hiányában,
Ha megért a pusztulásra,
Képtelen a tisztulásra?
Nem lesz szükség az Istenre,
Hogy a bűnét beismerje.
Törvényeket ő áthágja,
Nem tiszteli, sutba vágja.
Környezetét tönkreteszi,
Földgolyó ezt zokon veszi.
Isten ezt nem így tervezte,
De az Ember jól elcseszte,
Öngyilkosság lesz a veszte.
Szomorú lesz befejezte.

A becsület kényes dolog

Embernek van becsülete,
Becsület vele szület.
Születéskor tiszta fehér,
Ami minden kinccsel felér.
Tudd, hogy fehér könnyen piszkul,
De a koszfoltt ki nem tisztul.

A becsület kényes dolog,
Tiszta fehér, ott bent lobog,
Vele lehet Ember boldog.
A becsület gondot okoz,
Te mégis azzal viszonzozz!

Embernek van becsülete,
De hanyagul bánik vele.
Nem érzi, mi a becsület.
Nem egyszerű ingerület,
Jellemez, mint a lelkiület.

Azt hiszi, már beteg-tünet,
Ha kicsit lopsz, börtönben ülsz,
Ha meg sokat, feljebb kerülsz,
Az is lehet, hogy üdvözülsz.

Becsületed tulajdonod.
Őrizd meg, amíg csak tudod.
Ha elveszett becsületed,
Ami veled megszületett,
Megsínyli azt lelkiületed.
Neked ahhoz meg kell halnod,
Új életre feltámadnod,
Csak úgy lehet visszakapnod.

A becsület egy nagy érték,
Mérésére nincs még mérték,
Ne add el azt semmi pénzért!
Ne engeddd, hogy befröcsköljék,
Veled bármi is történjék.
Nem kell vele játszadoznod,
Próbálkoznod, bolondoznod.

Elég hozzá csak egy bal tett,
Máris ráesett egy nagy petty.
Csak egy rossz tett, máris foltos,
Gazemberé meg már mocskos.
Koszorú lesz az nagy hirtelen,
A rossz ember Istentelen.
De talán nem menthetetlen.

A becsület egy szép tünet,
Boldogságtól egy üzenet,
Megnyugtatja a lelkünket,
Irányítsa életünket!

Szeretet

Isten adta Ember! – neked,
Hogy szebb legyen az életed.
Szeretettel lehet élni,
Szeretetlen éldegélni,
Nélküle meg elvetélni.

Szeretet az agy terméke,
A szív annak csak jelképe.
Megmozgatja a szíveket,
Felborzolja idegeket.
Szíved tőle nagyot dobban,
Mint mikor kő földre pottyan.

Szeretet az agyban fogan,
Szíved lüktet nagy boldogan.
Szeretet az agyban fakad,
Tőle szíved majd megszakad.

A szeretet egy nagy szentség,
Amit adott az Istenség,
Ha elhagytad, nincs rá mentség.
Át kell adni gyerekednek,
Ez értelme életednek.

Emberi test a temploma.
Nélküle test üres volna,
Mint egy üres hordó kongna,
A semmitől úgy korroгна,
Mint az éhes ember gyomra.

Szeretetet meg kell élned,
Szeretettől nem kell félned,
Szeretet ott a tettekben,
Gondolatban, a lelkekben.

Az érzések királynője,
Boldogság a barátnője.
Szeretet a sorban első,
Magasságban a legfelső.
Ember Ember barátsága
A szeretet kiváltsága.

A szeretet a királynő,
Érzések közt egy gyémántkő.
Boldogság és öröm nyitja,
Ha arcát feléd fordítja.
Csodálat a megélése,
Szenvedés az elvesztése.
Ember mindig tudj szeretni!
Tudj örülni, tudj nevetni!

Szerelem csak egyet lobban,
El is tűnik azon nyomban,
De szeretet mindig veled,
Kitölti az életedet.

Ha igaz a szeretet,
Életen át élvezet.
Szexen messze túltehet,
Az csak múló élvezet,
Elveszi az eszedet,
Az sehova nem vezet.

Az emberi szeretet
Az Emberhez élvezet.
Vele éled életedet,
Alakítja jó énedet.

Legszebb dolog, amit adhatsz,
Amit más Embertől kaphatsz.

Az állat is tud szeretni,
El sem tudod őt kergetni,
Ragaszkodik gazdájához,
Mint kölyök a jó anyjához.
Ő hűséges emberbarát,
Lesi Ember akaratát.

A szeretet nagy ajándék,
Nélküle szegénnyé válnék,
Emberhez el sem találnék.

A szeretet nagy ajándék,
Mint fülednek hárfajáték,
Szemednek a színes virág,
Benne van az egész világ.

Szeretet egy olyan érzés...!
Nincs hasonló, más megélés.
Szerencsés ki tud szeretni,
Nem szabad azt elengedni.
Addig járj, míg megtalálod,
Tudd szeretni a világot!

Szeretet a legszebb érzés,
Legyen örök e kísértés!
Az érzések királynője,
A boldogság barátnője.
Boldogság és a szeretet,
Együtt fogják két kezedet.
A szeretet sose nyugszik,
Veled kel és veled nyugszik,
Amíg élsz, az el nem múlik.

Jó, ha tudod viszonzni,
Szép, ha meg tudsz rajt osztozni,
De nem szabad bolondozni,
Felelőtlen játszadozni.

Gazdag, aki tud szeretni,
Szeretettel tud nevetni.
Szegény, ki nem tud szeretni,
Más Emberhez közeledni.

Van szeretet, van megértés,
Nincs háború, van békesség.

Szeretetet hátra hagyod,
Az lesz utolsó vagyond.
Amíg marad szereteted,

Addig éled az életed.
Emléked lesz szeretetben,
Éned, léted a fejekben.

Kívánságok

Van egy szép, nagy kívánságom,
Butaszép, nagy kívánságom.
Lássátok hát sivárságom!
Legyen örök barátságom,
Szeretet a társaságom,
Élhessem a boldogságom,
És a vidám bolondságom!
Megélek én egy faágon,
Mint más kerek Nagyvilágon.

Jó, ha van pénz, szívdobogás,
Tiszta agy és pénzcsobogás!
Falra szórom, ott ragadjon,
Vagy a padlón lent maradjon,
Nem baj, csak pénz ránk szakadjon,
Térdig pénzben táncolhassunk,
Közben aranyt számolgassunk.
Pénz a pénzzel nem vesz össze,
Egyik másik édes öccse.
Zuhogjon, mint Niagara,
Pénznek ez a diadala!

Emberi méltóság

Más, mint ahogy erőltetik,
Politikok elképzelik.
Embernek van méltósága,
Önérzete és jósága.
Ember Isten hasonmása,
Látható az azonosság,
Megilleti a méltóság.
Emberi jog ebből ered,
Itt ereszt a jog gyökeret.
Tudja, hogy más, mint az állat,
Élővilág csúcsán állhat.

Van neki sok oly értéke,
Állatok közt nincs mértéke.

Embernek van méltósága,
Minden ember sajátsága.

A méltóság birtoklása
Egyenlőség fő forrása.

Eltűnik az állatsága,
De megmarad a vadsága.
Ha felébred tudatában,
Semmi sem állhat útjában.

Embernek van méltósága,
Önérzete, okossága.

Nem zavar az ős vadsága,
Harsányan élt szabadsága.
Emberi nem méltósága
Minden ember sajátsága.
Ember nélkül nem létezik,
Ember csak vele létezik.

Embernek van méltósága,
De nincs kellő tisztasága,
Több figyelem férne rája.
A méltóság néha kopott,
Állatias szintre rogyott.
Ha látszik az állatsága,
Vitatott a jogossága.

Mind azt hiszi természetes,
Méltóságra mind érdemes.

Ember dicsérete

Ember élő, nagy csodálat,
Legnemesebb, eszes állat.

Sok dicséret szállt fejedre,
Máskor meg rossz a nevedre.
Ne vedd mindig a szívedre,
Bízd ezeket az eszedre.
Hálálkodva hívtak téged,
Vagy átkozták az emléked.

Hallgass belső megérzésre,
Ne a külső kísértésre!
Jól vigyázz a tisztességre!

Isten kedvenc teremtménye?

A teremtés nagy élménye?

Evoluson eredménye?

A Világ nagy sikerlény,

A fejlődés teljessége.

Megvan minden képessége,

Nagyfeje és eszessége.

Jól veszi a rögös utat,

Esze mindig utat mutat,

Verítéket ritkán hullat,

Nem számít a kanyarulat.

Lefele megy, felfele megy,

Ezen Ember nem kesereg,

Nem érzeleg, nem szenved.

Elszántsága, keménysége,

Isten adta tehetsége,

Átsegíti nehézségen,

A békétlen ellenségen.

Jól éli meg konokságát,

Jól használja okosságát,

Nem szégyelli rokonságát,

Génjeinek hasonmását,

Nem rejti el állatságát,

Áhítja a szabadságát.

Szeretem a vagányságát.

Felvillanás, elillanás

Ember ritka nagy Jelenség,

Teremti a víg Istenség.

Játékban Ő nagy tehetség.

Ember léte felvillanás,

Észrevétlen elillanás,

Vége csak egy szempillantás.

Megjelenik és eltűnik,
Alig élt és már megszűnik,
Ennyiből áll egész léte.
Nincsen neki semmi tétje,
Nem marad fenn semmi tette.
Senki semmibe se vette,
Nem marad meg semmi nyoma,
Mintha nem lett volna soha.

Megjelenés a világon,
Annyi, mint méh a virágon.
Gyűjtögetnek, sorban állnak,
Egymással vad harcba szállnak.
Van királynő, van heréjük,
Munkavégzés az erényük,
Mégis egyszer szétszóródnak,
Mint virágpor szétporlódnak.
De jönnek majd egész mások,
Dolgos lények, új munkások.
Ha születtek, meg is szűnnek,
Mint elődök, úgy eltűnnek
Mélyén a nagy világűrnek.

Törékeny az emberi lét,
Mégsem érzi a veszélyét.
Nagyvilág volt teremtője,
Ő lesz annak elvesztője,
Önmagának temetője.

Az esetlen, gyenge Ember,
Oly vad, nagy lett, mint a tenger,
Van esze, van tehetsége,
De önmaga ellensége.
Így születtünk, teremttettünk,
Ez okozza Végezetünk.

Új világok gyúlnak

Ember legfőbb sajátsága
Állatoktól vett vadsága.
A békével háborúznak,

Háborúból hasznót húznak.
Ős kultúrák elpusztulnak,
Szerencsések megújulnak.

De, ha mégsem boldogulnak,
Fegyverekbe bolondulnak,
Az emberek eldurvulnak,
Kontroll nélkül megvadulnak,
Nagy veszélyek leselkednek,
Megindulnak hegyek, egek,
Kiborítják tengereket,
Felfordítják földrészeket,
A csillagok lángra gyúlnak,
Földek, bolygók elpusztulnak,
Mind búcsút int a régmúlnak,
Ismét új világok gyúlnak.

**Nincs pusztulás csak változás,
A változás meg csak mozgás.**

Béke léte

A Nagyvilág hideg, rideg,
Másik ponton forró ideg.
**Energiák szembe szállnak,
A mozgások vaddá válnak,**
Majd békére rátalálnak.
De utána nagyobb hévvel
Leszámolnak a békével,
Mind öldököl fegyverével.

Világ léte mozgás léte,
Energiák ellentéte.
Ember világ szerves része,
Ellentétből áll egésze,
Beköltözött a fejébe,
Lelkébe, a velejébe,
Ezért nem lesz Világbéke.

**Ha lesz mégis Világbéke,
Az lesz Ember léte vége.**

Megállás az élet vége,
Csak mozgás van, sosincs béke,
Illúziók szép vendége,
Naiv ember reménysége.

Világ léte örök mozgás,
Születés és eltávozás,
Felépülés, összeomlás.

Csak ne legyen nagy csalódás!
Hiába volt a vágyódás,
Elmaradjon a megváltás,
A már rég várt békeáldás.
Ez lenne a békeválság.

Csak a béke, béke, béke,
Lenne áldás szent értéke,
De ez mozgás ellentéte,
Változásnak sosincs vége.
Ember csalfa reménysége.

A Világban nem lesz béke,
Mert mozgásnak nincsen fékje.
Mozgás Világ fő törvénye,
Nyugalom a Világ vége.

Emberiség történelme

Emberiség történelme
Az Úristen nagy kegyelme.
Események egymásután,
Történelem országútján.

Mikor Ember négy lábon állt,
Mint a Majom, úgy ordibált,
Állandóan sivalkodtak,
Ellenségként civakodtak.
De miután két lábra állt,
Mindent egész másként csinált.
Új helyzet volt, amit talált,
Fegyverként már eszközt használt.

Ősember csak furkósbotot,
Aztán nyilat, kardot fogott.

A fejlődés egyre halad,
Jaj annak, ki alul marad,
Jönnek a fegyveres hadak.

Megjelentek a fegyverek,
Megvadultak az emberek,
Jöttek őrült új ötletek,
Harc-háborús történetek,
Sok jó embert megöltetek.

Jött sok véres, hős évszázad,
Sokkal több volt a gyalázat,
Mint szeretet, mint alázat.
Ha csend is volt, kényszer béke,
Csak a győztes kényszerére.

Egymásnak estek a népek,
Majd folytatták a földrészek.
Történelem egy kötete
Népek harca története.
Volt több éves, volt több napos,
Évszázados, több hónapos.

Van neki még egy kötete,
Szegény-gazdag története.
Ellentétük örök marad,
Amíg szegény, gazdag akad.

Nagyok lettek még nagyobbak,
Éhesebbek, minthogy voltak.

Lettek hősök, lettek holtak,
A kis népek mind elfogytak,
Vagy nagynépbe beolvadtak,
Engedve az erőszaknak.

Nagykirályok mind eltűntek,
Helyükre Nagy Szürkék ültek,
Kiket Politikák szültek.

Királyokkal fel sem értek,
De fazékhoz közel fértek,
Politikus tetvek, férgek,
Emberiség ellen, mérgek.
Emberre sok ütest mértek,
Nem lehettek ellenérvek.
Emberrel jól kibabráltak,
Majd gazdagon tovább álltak.
Míg a birkák csak mekegtek,
Politikok hízelegtek.
Birkák lassan ébredtek,
Hangoskodni, kérni keztek.
Rendszerváltók megérkeztek,
Új rendszerbe beférkőztek,
Szervezkedtek, itt is győztek.

Az emberek birkák lettek,
Ők, akiket megvezettek.
Rendszerváltás is csak álom,
Hol romlott el, nem találom.

Politikok uralkodtak,
Semmiből lett urak voltak,
A világot butították,
Kisnépeket kiirtották,
Területük kurtították,
Véleményük megtiltották.

Lettek hősök nagy csokorban,
Harc-háborúk sűrűn sorban.
Elestek, akik nem bírták,
Történelmet róluk írták.

Elv azonos, csak forma más,
Módszerben van változtatás.

Évszázadok felejtődnek,
A fejekből kitörlődnek,
Nyomtalanul tova szállnak,
Tanulással nem szolgálnak.

Mert az Ember oly féktelen,
Önbizalma a végtelen.
Mert az Ember oly esztelen,
Nem érzi azt, hogy védtelen.

Eszét gyakran nem használja.
Van is ebből problémája.
**Egy előre, kettőt hátra,
Két előre, egyet hátra,
Ez az Ember agya átka.**

Jött huszadik zajos század!
Rendes Ember mind fellázad,
Akkor a bűnt, mért nem láttad?
Te magad is ezt csináltad?
Felelősök nyugton ülnek,
Már új pártba tömörülnek.
Új indulót fütty-füttyülnek,
Felelősök mind eltűnnek,
Büntetések elévülnek.
**Gyűlöletes, vad évszázad,
Nincsen erre magyarázat.**

Emberiség története
Harc-háborúk örvénylete.
Évszázadok messze szálltak,
A háborúk meg nem álltak.
Öröklődött a vadsága,
A háborús elszántsága.
Háborúknak legyen vége,
Hogy lehessen végre béke!

Ember béke ellensége,
Nincs békéhez tehetsége.
Ezért nem lesz világbéke.

Emberiség Jövője

Mikor Földet tönkretette,
Felszáll majd a fellegekbe,
Onnan meg a kék egekbe,
Pokolba vagy a mennyekbe.

Őrizzék meg emlékedet,
A sok jó és rossz tetteted.
Az Úristen legyen veled!
Köszönd meg az életedet!
Megteremtett jó kedvében,
Jól éltél egy véges létben,
Voltál kedvenc teremtménye,
Szép Nagyvilág ritka lénye.

Minden létnek egyszer vége,
Ember világ véges lénye.
Véges létre teremtetett.
Ahonnan ő elvétellett,
Oda vissza is tétellett.

Teremtménynek mindig vége,
Élet része a lét vége,
Vissza, honnan ki lett véve,
A Nagyvilág-Semmiségbe.

Ember véges végtelenben,
Nem fér bele a fejembe.

Nem az Ember az egyetlen
A nagy világ-rengetegben.

Ha ott egyszer volt ilyen lény,
Mint az Ember, egy esemény,
Akkor lehet még sok más lény,
Sok értelmes más teremtmény
Világ széles, bő kebelén.
Az lesz majd csak nagy esemény,
Ha Földünkre rátalálnak,
Jövevények itt leszállnak.
Milyen lesz a megérkezés?
Kell ellenük védekezés?
Milyen lesz a fogadtatás?
Barátkozás vagy támadás?
Emberrel tán szóba állnak,
Jelbeszéddel kontaktálnak.
Kézzel lábbal kommunikál,
Értelmes jel-nyelvet csinál?

Virágok is kivirulnak,
De idővel lekonyulnak,
Színes szirmok szerte hullnak,
Magjaikból megújulnak.

Robbanáskor szétrepülnek,
Majd részecskék egyesülnek,
Más bolygókba beépülnek.
Részei a világűrnek
Megmaradnak, el nem tűnnek,
Soha meg nem semmisülnek,
Mindig tovább örökölnék.

Soha nem vész el az anyag,
Mint az Isten, örök marad.

Ember célja,
mi végre van a világon?

Mért van Ember a világon?
Tudatosan teremttünk?
Vagy véletlen kifejlettünk,
A természet műve lettünk?

Mi végre van a világon?
Hittan szerint teremttünk,
Hogy az Istent megismerjük,
Egyedül csak Őt szeressük,
Őt szolgáljuk, Őt keressük.

De a dogmát, ha elveti,
Akkor Ember úgy képzei,
Életcélját maga adja,
Önmagának megszabhatja.
Léte célját **Égből** kapja.
Még a Jóisten se tudta,
Milyen lesz az Ember útja,
Nem volt vele semmi célja,
De lett annál több afférja,
Mégis Embert megszerette,
Megáldotta, terelgette,
Nem bánta, hogy teremttette.

Te Jóember, jó barátom!

Mi a célod a világon?

Hős leszel a barikádon,
A harctéren, a csatákon,
Vagy áldozat az oltáron,
Elhervadsz tán hő imákon,
Hosszú, fülledt éjszakákon
Kurválkodszt majd az utcákon?
De túl minden boldogságon,
Tisztaságon, ocsmányságon,
Ártatlan sok butaságon,
Bujaságon, vak hibákon,
Viszonzatlan hő imákon,
Rájössz, hogy itt te tévedtél,
Természetes, hogy elvetél,
Ha nem valós az életcél.

Célválasztás nagy dilemma,

Visszatérő örök téma,
Mi legyen az élet célja.
Ha nincs célja, nincs értelme,
Nincs meg az élet **kegyelme.**

Tűzz ki bátran új életcél,

Ha előző cél elvetélt.
Küzdj, munkálkodj, hagyd kényelmet,
Életnek cél ad értelmet.

Mi is Ember életcélja?

Dicsősége? – a babérja?
Ókorban is azt hirdették,
Boldogságot célba vették.
Jó életcél kitűzése,
Jólét, siker elérése.

A kutató azt kutatja,
A tudomány azt tudatja,
Statisztika azt mutatja,
Boldogság az élet célja.

Legyen célod, bátran kitűzd!
Elszánt ember keményen küzd.

De az útról le ne térdél,
Hogy bizton a célba érdél,
És ott boldog létben éljél!

**Nem elég, ha célt kitértél,
Kell, hogy érte meg is küzdjél.**

Ember léte, küzdés léte,
Harc Elemek ellenébe.
Boldogságban részesülj!
Boldogságtól részegülj!

**Ember mindig embert szülj,
Igaz lenni meg ne szűnj,
Ezt hagyd hátra örökölni!
Ember küzdj, hogy üdvözülj!**

- vége -

800 Ft

Isten egyik tévedése
Emberi lény teremtése.
Nem sejtette, mi a tétje,
Mennyi baja lesz még véle.

Ember Világ sikerténye,
Legfejlettebb teremtménye.
Mégis Világ büntetése.
Talán nincs is küldetése,

A szeretet nagy ajándék,
Mint fülednek hárfajáték,
Szemednek a színes virág,
Benne van az egész világ.

Nem elég, ha célt kitűztél,
Kell, hogy érte meg is küzdjél.

Ember mindig embert szülj,
Igaz lenni meg ne szűnj,
Ezt hagyd hátra örökölni!
Ember küzdj, hogy üdvözülj!